

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 77.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366592784/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

er ikke at lide paa, Maria, og jeg undrer mig over, at du ikke tænker finere og har meer Agtelse for sand Kjærlighed og Troskab, til at en saadan Mands Opmærksomhed og Hengivenhedsyttringer kan være dig behagelige.»

»Det har jeg sagt mig selv Altsammen, kjære Søster, – svarede Maria og saae paa sin Ravnne – men saasnart jeg seer ham, eller hører ham tale, forglemmer jeg Alt, hvad man kan have imod ham. Efter hvad han igaar yttrede, har hans første korte Ægteskab nok heller ikke været Andet, end en ulykkelig Plan af hans salig Fader, som havde sit Huses Genopreising ved en riig Forbindelse kjærere, end sin Søns Lyksalighed. At han har bragt sin gamle Fader et saadant Offer gjør jo hans sønlige Hjerter Ære, og den lidet Priis, han sætter paa sin dyrekjøbte Velstand, er Bevis nok paa, at ingen egenlyttig Bihensigt nogensinde kunde have Indflydelse paa hans Valg, naar han engang blev virkelig forelsket.»

»Han vidste dog, at du var riig, før han kom her, og han har klogelig gjort din Curators Bekjendtskab førend han saae dig og lod sig indføre her i Huset.»

»Fy, Søster, det er ikke smukt tænkt af dig; vil du saaledes udlægge enhver Tilfældighed ild, saa kan det fortreffeligste Menneske blive en Forbryder i dine Øine.»

»Jeg troer ikke ild om Nogen, kjære Maria, men lov mig kun, ikke at give Herr Hind noget Løfte, førend min Mand er kommet hjem, og du kan raadføre dig med ham i saa vigtig en Anledning.»

»Deri kan jeg kun raadføre mig med Gud og mit eget Hjerter,« svarede Maria. Og der blev ikke talt mere derom den Dag.

»Hvorledes befinder min skønne Myndling sig? – spurgte Curatoren en Dag – jeg finder Dem ikke saa oprømt som sædvanlig, og De bekymrer Dem saa lidet om deres Velfærd, at De lader disse hoist vigtige Papirer ligge der paa Bordet som Krøllepapir.»

Maria blev Curatoren Svaret skyldig. Hun sad med Taarer i Øjnene ved sit Strikketoi, og tænkte paa, at hun i flere Dage ikke havde seet Herr Hind, og at han efter Curatorens Sigende nu vüde reise imorgen.

Fruen undskyldte hendes Adspredthed med en lidet Upasselighed, og bad Maria gjenne Papirerne paa Bordet. »Det er min Mand's Beviser for din Mødrenearv – sagde hun – med Renterne maa du give